

Mellény és bicikli

Érettségire készültünk az egyik osztálytársnőmmel. A tanulás menete az volt, hogy előző este otthon átnéztük az aktuális tételhez tartozó anyagot, s én vázlatot is készítettem róla. Másnap ennek alapján beszéltek meg náluk az anyagot, és még hozzáolvastunk, ha kellett. Szinte minden nap, egészen az érettségiig. Ott is ebédeltem, nagyon jól főztek.

Igaz, az osztálytársam nem a szomszédban lakott és nem is a mellettünk fekvő településen. Én a Duna egyik partján, ő a másikon. Ehhez nekem el kellett jutnom a lakásunktól a Dunáig, át a hídon, azon túl meg az ő házukig. Naponta kétszer nem volt kis táv. És mindezt biciklivel, mert kerékpárnak túlzás lett volna hívni. Se lámpa, se kézifék, se csöngő... Ma ilyen járgánnyal nem szabadna közlekedni.

Az apámé volt, és már eléggé elhasznált akkor is, amikor biciklizni tanultam rajta. Először váz alatt, majd amikor már nagyobb lettem váz fölött. Később már csak én használtam és teljesen hozzám nőtt. Bár volt újabb, jobb, de az nekem nem kellett.

Ezt a napi kétszeri utat, nem éppen aszfalton, én még csak bírtam volna, sőt élveztem, edzésben voltam. A bringám viszont egyre rosszabbul tűrte. Zörgött, nyikorgott, csikorgott, időnként elhullajtott egy-egy kisebb alkatrészt. Fokról fokra lassabban ment, s így egyre később értem haza. De hát ezzel senki sem törődött otthon, már régóta eléggé önálló voltam.

Aztán érkezett a tanulás utolsó napja. Addigra azért már szellemileg és fizikailag is eléggé elfáradtam. Borús volt már az ég, amikor hazaindultam, bár az osztálytársam szülei is marasztaltak éjszakára.

Amikor elértem a hídhoz már esett az eső és erősen fúj a szél. Lépésben haladtam, s csak előre meredtem, nem mertem ránézni a Duna szél által felkorbácsolt hullámaira. Úgy éreztem, ha odanézek, menten belesöpör biciklistől az oldalról fújó viharos szél. Aztán ráhajtottam egy nagy köre, amit nem láttam, mert nem is láthattam ilyen körülmények között. Feldobott az ülésről a levegőbe, s mire visszahuppantam, a műanyagülés már nem volt ott. A szél és a víz azonnal elsodorta, meg sem próbáltam megállni és megkeresni.

Mikor átértem a hídon, már mennydörgött, villámlott, leszakadt az ég, szinte lemosta rólam a ruhát. A váz fölött billegve, hajtva a biciklit csak arra gondoltam, hogy legyen túl a következő méterem, házhosszon... Már nagyon sötét is volt. Sehol egy kocsi, sehol egy ember.

Amikor az esőfüggönyön keresztül megláttam az utca végét, ahol, jobbra fordulva, mindjárt ott volt a házunk, letört a már régen elrozsdásodott kormány fele. Szerencsére talpra értem földet és felszedtem a letört darabot. Most már gyalog, a bicikli maradványait tolvaj, fordultam be a sarkon.

Anyám ott állt a házunk előtt az esőben, esernyő nélkül, az utcai lámpa félhomályában. Nem szólt semmit. Bementünk, főzött egy teát és lefeküdtünk. Sokáig nem tudtam elaludni. Annyira sajnáltam a biciklimet, hogy így kihasználtam, kisajtoltam belőle utolsó csepp erejét is. De ő hazahozott, s csak akkor adta fel, amikor már biztonságban tudott.

Aztán leérettségiztünk.

Az osztálytársam szülei egy szép, rózsaszínű moherpulóvert hoztak nekem ajándékba külföldön élő rokonaikkal. Nekem rózsaszínű ruhadarabom nem volt sem azelőtt, sem azután. Nem illett hozzám ez a szín. De ezt az árnyalatot megkedveltem, nem volt se rikító, se fakó. Puha volt, meleg, könnyű és elegáns. Addig hordtam, míg a sok mosástól már a térdemig nem nyúlt ki. Bár akkor már nem hordtam, nem dobtam ki.

Az anyám, akinek ügyes keze volt a kötéshez, horgoláshoz, egyszer csak lebontotta és kötött belőle egy feltűnően szép mintájú mellényt. Ezt a mellényt ugyanolyan sokáig hordtam, mint a pulóvert.

Aztán elment az anyám.

A mellény még mindig megvan. De a pulóverrel ellentétben, mely minden mosásnál egyre inkább megnyúlt, ez inkább összement. Néha még mindig felveszem, pedig már nagyon szorít. Valahogy nem tudok megválni tőle.